

του **Γιώργου Μητραλιά**

Χριστουγεννιάτικες απεργιακές φρουρές, απεργιακά ρεβεγιόν με πλήθος κόσμου σε σιδηροδρομικούς σταθμούς, λιμάνια, διύλιστήρια και σχολεία,...και το μπαλέτο, μαζί με την ορχήστρα, της Όπερας του Παρισιού να δίνει “απεργιακή” παράσταση με τη Λίμνη των Κύκνων στο δρόμο και μέσα στο κρύο μπροστά σε αλληλέγγυους διαδηλωτές! Μετά από τρεις βδομάδες απεργίας, τα φετινά Χριστούγεννα στη Γαλλία δεν μοιάζουν καθόλου με αυτά που έχουμε συνηθίσει. Και το ίδιο θα συμβεί με την φετινή Πρωτοχρονιά. Και σίγουρα, και με τις πρώτες -τουλάχιστον- βδομάδες του φετινού γαλλικού Γενάρη.

Επειδή, όπως το γράφαμε το βράδυ της πρώτης μέρας του πρωτοφανούς γαλλικού απεργιακού κύματος,

“Η αναμέτρηση της κυβέρνησης Μακρόν με τη γαλλική κοινωνία, που άρχισε την Πέμπτη 5 Δεκεμβρίου 2019, δεν είναι παίξε γέλασε. Μυρίζει μπαρούτι και είναι ξεχωριστή, σαν εκείνες τις σπάνιες που έγραψαν ιστορία στη Γαλλία και στην οικουμένη...”

Σήμερα, σε όλα αυτά μπορούμε πια να προσθέσουμε πως η γαλλική απεργιακή έκρηξη δείχνει να είναι τόσο μεγάλη, ξεχωριστή, ιστορική και κυρίως, τόσο επίφοβη ώστε να προκαλεί αντιδράσεις χωρίς προηγούμενο και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο από μέρους των ορκισμένων εχθρών της. Έτσι, βλέπουμε τα ελληνικά αλλά και τα διεθνή ΜΜΕ, να μην λένε λέξη, να την αγνοούν επιδεικτικά και να της επιβάλλουν το πιο πρωτακουστο black-out επί τρεις βδομάδες! Ο λόγος απλός και ευδιάκριτος: Επειδή προφανώς έχει πέσει παγκοσμίως σύρμα -από τους απανταχού γης “αρμοδίους”- ότι ο υπό εξέλιξη γαλλικός εργατικός ξεσηκωμός βάζει “κακές” και “επικίνδυνες” ιδέες στα κεφάλια των καταπιεσμένων όλου του κόσμου!...

Μάταιος ο κόπος τους. Γιατί; Μα, επειδή κανένα black-out δεν μπορεί να αντέξει μπροστά στο ριζοσπαστισμό, στη μαζικότητα και στη μαχητικότητα των απεργιακών και άλλων κινητοποιήσεων που θα σημαδέψουν τον φετινό γαλλικό Γενάρη. Και αυτό επειδή ακόμα και οι υπουργοί του Μακρόν παραδέχονται πως η αποφασιστικότητα των απεργών δεν έχει κανένα ιστορικό προηγούμενο. Επειδή, παρά τα τρομερά προβλήματα που δημιουργεί αυτή η απεργία στην καθημερινή ζωή των πολιτών, όλες οι δημοσκοπήσεις συμφωνούν ότι οι απεργοί έχουν πάντα την υποστήριξη της γαλλικής κοινωνίας. Επειδή αυτή η κοινωνία ενισχύει με τον οβολό της τα απεργιακά ταμεία, βοηθώντας έτσι να μην νικηθούν οι απεργοί από την πείνα. Επειδή αναπτύσσεται καθημερινά το κίνημα έμπρακτης αλληλεγγύης από διανοούμενους,

καλλιτέχνες, πανεπιστημιακούς αλλά και φοιτητές και μαθητές που (αυτο)οργανώνονται σε επιτροπές ενώ συνάμα μετέχουν στις απεργιακές φρουρές.

Κυρίως όμως, επειδή όλες οι απόπειρες της κυβέρνησης Μακρόν να διαιρέσει τους απεργούς και να διχάσει την μαχόμενη εργατική τάξη γνώρισαν παταγώδη αποτυχία. Έτσι, η προ πολλού στημένη και καλά σκηνοθετημένη προσχώρηση των “ρεφορμιστικών” συνδικαλιστικών ηγεσιών της **CFDT** και **Unsa** στην πιεστική προτροπή της κυβέρνησης, της εργοδοσίας και των MME για τερματισμό της απεργίας με το πρόσχημα της “χριστουγεννιάτικης εκεχειρίας” κατάληξε στο πιο διδακτικό φιάσκο: Η βάση, τα μέλη αυτών των δυο συνδικάτων αποδοκίμασαν έμπρακτα τις απεργοσπαστικές ηγεσίες τους και αποφάσισαν να συνεχίσουν να απεργούν μαζί με τους συναδέλφους τους μέχρι την τελική απόσυρση του επίμαχου νεοφιλελεύθερου νομοσχεδίου για το συνταξιοδοτικό!

Τι συμβαίνει όμως και απέτυχε αυτή τη φορά παταγωδώς η κλασική επιχείρηση διαίρεσης των εργαζομένων, που είχε πετύχει πάμπολλες φορές στο παρελθόν; Συμβαίνει ότι αυτή τη φορά, “η απεργία είναι των απεργών”, ότι διεξάγεται δημοκρατικά και ενωτικά, ότι στις απεργιακές επιτροπές μετέχουν και αποφασίζουν -για τα πάντα- ισότιμα όσοι απεργούν ανεξάρτητα από το αν είναι ή δεν είναι μέλη συνδικάτων! Έτσι, είναι οι απεργοί και οι ενωτικές συνελεύσεις τους που αποφασίζουν και ψηφίζουν στο τέλος της κάθε μέρας απεργίας την συνέχισή της και την επόμενη μέρα! Και δεν εκπλήσσει πια κανέναν το γεγονός ότι σε πολλές περιπτώσεις αναδεικνύονται σε ηγέτες ή εκπροσώπους του απεργιακού κινήματος και των απεργιακών συνελεύσεων απεργοί που είτε δεν είναι συνδικαλισμένοι είτε είναι μέλη των δυο παραπάνω “ρεφορμιστικών” συνδικάτων...

Με δεδομένη την πρωτοφανή ενότητα αυτού του απεργιακού κύματος, δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι τα διάφορα συνδικάτα (CGT, Sud, F.O., CFDT, Unsa!) δεν κρατάνε για τα μέλη τους, αλλά αντίθετα μοιράζουν μεταξύ όλων των απεργών (συμπεριλαμβανομένων και των μη συνδικαλισμένων) τα χρήματα που εισρέουν στα απεργιακά ταμεία όλων των συνδικάτων! Έτσι, βλέπουμε π.χ. το (μεγαλύτερο) απεργιακό ταμείο της CGT να παραδίδει, υπό τις επευφημίες των απεργών και των υποστηρικτών τους, μια επιταγή 250.000 ευρώ στο (ριζοσπαστικό) συνδικάτο βάσης Sud-Rail για να μοιράσει τα χρήματα μεταξύ των απεργούντων μελών του που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη! Και δεν είναι επίσης τυχαίο ότι τα διάφορα κινήματα υποστήριξης των απεργών, είτε αυτά συσπειρώνουν διανοούμενους και καλλιτέχνες είτε προσωπικότητες και στελέχη της αριστεράς, καλούν τους πολίτες να προσφέρουν τον οβολό τους όχι σε ένα αλλά σε όλα ανεξαιρέτως τα απεργιακά ταμεία όλων των συνδικάτων! Και ίσως είναι και αυτός ένας λόγος που η γενναιόδωρη ανταπόκριση των πολιτών ξεπερνάει ήδη όλες τις προσδοκίες...

Επειδή λοιπόν το μόνο που έχει αλλάξει μετά από 23 μέρες απεργίας είναι ότι οι απεργοί και οι υποστηρικτές τους πιστεύουν ακόμα περισσότερο ότι θα νικήσουν, κλείνουμε αυτό το δεύτερο κείμενό μας για τη μεγάλη γαλλική κοινωνική έκρηξη αυτού του χειμώνα, με τα ίδια ακριβώς λόγια με τα οποία κλείναμε και το πρώτο κείμενό μας:

“Προσοχή λοιπόν επειδή αυτή η γιγάντια κινητοποίηση της γαλλικής κοινωνίας θα κλιμακωθεί, θα βαθύνει, θα απλωθεί και θα κάνει κάτι ακόμα που μάς ενδιαφέρει -και εδώ στη χώρα μας- άμεσα: Θα βγει αναπόφευκτα έξω από τα γαλλικά σύνορα, ακριβώς όπως συνέβη με όλες τις μεγάλες γαλλικές κοινωνικές εκρήξεις του παρελθόντος! Και βρίσκοντας με το παράδειγμά της μιμητές εκτός συνόρων, θα σημάνει -επιτέλους- το τέλος του ατέλειωτου νεοφιλελεύθερου ευρωπαϊκού χειμώνα και την αρχή μιας νέας εποχής. Της εποχής των μεγάλων απελευθερωτικών κοινωνικών αγώνων που έχουμε ανάγκη όσο και το οξυγόνο... Η συνέχεια θα είναι συναρπαστική!”

Πηγή: contra-xreos.gr